

ΝΤΕΙΒΙΝΤ ΆΛΛΜΟΥΤ

Το

ΑΓΟΡΙ

που
κολύμπησε με
τα

ΠΙΡΑΝΧΑΣ

Υποψήφιο
για το
Guardian
Children's Fiction
Prize
2013

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE BOY WHO SWAM WITH PIRANHAS
Από τις Εκδόσεις Walker Books, Λονδίνο 2012
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το αγόρι που κολύμπησε με τα πιράνχας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: David Almond
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Oliver Jeffers
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κώστια Κοντολέων
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ελένη Γεωργοστάθη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Ι. Πέππας ΑΒΕΕ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© David Almond (UK) Ltd., 2012
© Εικονογράφησης: Oliver Jeffers
Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.
All rights reserved.
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2014

ISBN: 978-618-01-0528-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoioiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΆΛΜΟΝΤ

Το
ΑΓΟΡΙ
που
κολύπηθε με
τα
ΠΙΡΑΝΧΑΣ

Εικονογράφηση: Oliver Jeffers

Μετάφραση: Κώστια Κοντολέων

Για τη Χέλα

Και εδώ προκύπτει το ερώτημα: Θα σου άρεσε αν κάποιος στο σπίτι σου –ο θεός σου ο Έρνι, για παράδειγμα– αποφάσιζε να το μετατρέψει σε εργοστάσιο κονσερβοποιίας για ψάρια; Θα σου άρεσε να υπήρχαν κουβάδες γεμάτοι ρέγγες και κάδοι με σκουμπριά όπου κι αν έστρεφες το βλέμμα σου; Και τι θα έλεγες αν ένα κοπάδι σαρδέλες κολυμπούσε στο μπάνιο; Και ο θεός Έρνι επινοούσε συνεχώς όλο και περισσότερα μηχανήματα για να τους λιανίζει τα κεφάλια, να τους κόβει τις ουρές και να τα ξεκοιλιάζει μηχανήματα για να τα καθαρίζει και να τα βράζει και να τα στουμπίζει σε κονσέρβες; Μπορείς να φανταστείς τον σαματά που θα προκαλούσαν όλα αυτά; Μπορείς να περιγράψεις την ακαταστασία; Κι απλώς αναλόγισου την μπόχα!

Και τι θα έκανες αν τα μηχανήματα του θείου σου του Έρνι έπαιρναν τέτοιες διαστάσεις που καταλάμβαναν κά-

θε δωμάτιο – την κρεβατοκάμαρά σου, για παράδειγμα, ώστε εσύ ν’ αναγκάζεσαι να κοιμάσαι στο ντουλάπι; Και πώς θα αντιδρούσες αν ο θεός σου ο Έρνι έλεγε πως δε θα μπορούσες να ξαναπάς σχολείο γιατί θα έπρεπε να μένεις στο σπίτι και να τον βοηθάς να κονσερβοποιεί τα ψάρια; Καλό σου φαίνεται; Εντάξει, αλλά αν το να μην πηγαίνεις στο σχολείο σήμαινε πως θα έπρεπε να πάνεις δουλειά κάθε πρωί στις έξι ακριβώς; Και να μην έχεις καθόλου διακοπές; Και να πάψεις να βλέπεις τα φιλαράκια σου; Θα σου άρεσε να συνέβαινε κάτι τέτοιο; Δε θα το άντεχες στα σίγουρα! Λοιπόν, ούτε και ο Στάνλεϊ Ποτς το άντεξε.

Ο Στάνλεϊ Ποτς. Ήταν ένα συνηθισμένο παιδί, με συνηθισμένη ζωή, σ’ ένα συνηθισμένο σπίτι, σ’ έναν συνηθισμένο δρόμο, κι ύστερα ήρθε η μεγάλη ανατροπή! Η ζωή του έγινε άνω κάτω. Μέσα σε μια νύχτα. Τη μια μέρα, ο Σταν, ο θεός του Έρνι και η θεία του Άννι ζούσαν σ’ ένα ευχάριστο σπίτι στην Προκυμαία της Ψαραγοράς. Και την επόμενη μέρα τι ήταν αυτό που έπεσε στα κεφάλια τους! Ρέγγες, σκουμπριά, σαρδέλες, σκέτος πανζουρλισμός.

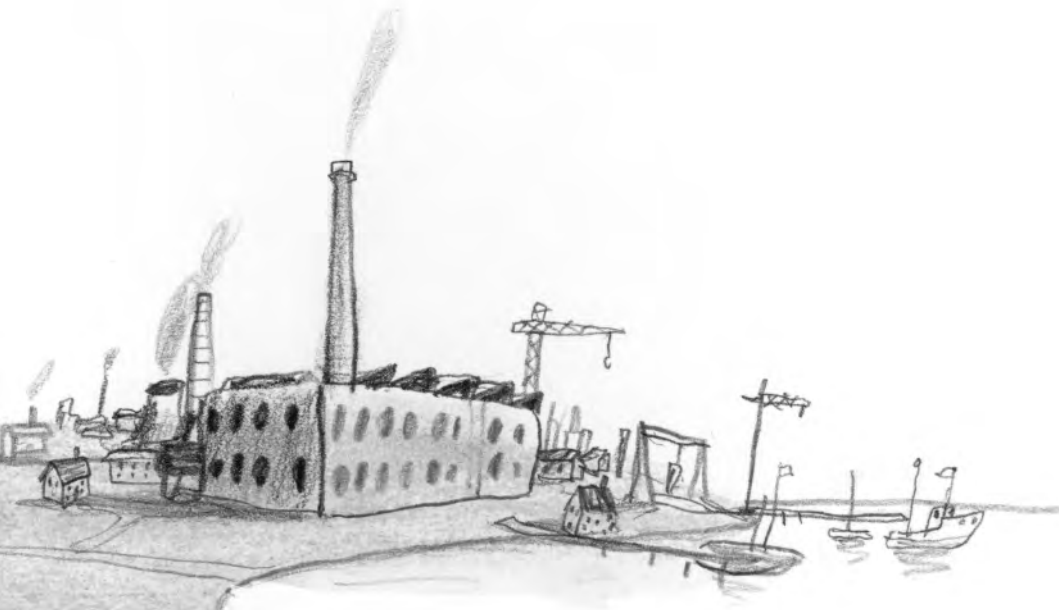
Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο Σταν αγαπούσε πραγματικά τον θείο του τον Έρνι και τη θεία του την Άννι. Ο Έρνι ήταν αδελφός του μπαμπά του Σταν. Του συμπεριφέρονταν εξαιρετικά από τότε που ο μπαμπάς του σκοτώθηκε σ’ ένα φριχτό δυστύχημα και η μητέρα του πέθα-

νε από τη λύπη της. Είχαν γίνει οι καινούργιοι του γονείς. Αλλά, από τότε που το σπίτι άρχισε να μετατρέπεται σε τρελοκομείο, φάνηκε καθαρά πως αυτή η κατάσταση δε θα είχε τελειωμό. Και, πριν περάσει πολύς καιρός, ο Σταν δε θα μπορούσε να την αντέξει.

1.

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

ΕΝΑ

Όλα άρχισαν όταν έκλεισε το Ναυπηγείο του Σίμσον. Λειτουργούσε ακατάπαυστα στο ποτάμι από τα πολύ παλιά χρόνια. Κι όσοι ζούσαν κοντά στο ποτάμι δούλευαν εκεί από πολύ παλιά. Ο μπαμπάς του Σταν δούλευε κι εκείνος στο ναυπηγείο μέχρι που έπαθε το ατύχημα. Ο θεϊός Έρνι δούλευε εκεί από παλικαράκι, όπως ακριβώς κι ο αδελφός του και ο πατέρας τους και ο πατέρας του πατέρα τους και του παππού και του προπάππου του πατέρα τους. Ύστερα –μπαμ!– όλα τελείωσαν. Έφτιαχναν φτηνότερα και καλύτερα καράβια στην Κορέα και στην Ταϊβάν, στην Κίνα και στην Ιαπωνία. Και, ως αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης, οι πόρτες του Σίμσον έκλεισαν μια μέρα ερμητικά κι οριστικά, δώσαν μόνο λίγες λίρες σε κάθε εργάτη ως αποζημίωση, τους είπαν να φύγουν και μετά ήρθαν τα συνεργεία κατεδάφισης. Δεν υπήρχαν πια δουλειές για τύπους σαν τον θείο Έρνι. Αλλά οι τύποι σαν τον θείο Έρνι ήταν περήφανοι και δουλευταράδες κι επιπλέον είχαν οικογένειες να φροντίσουν.

Κάποιοι βρήκαν αλλού δουλειά –στο Εργοστάσιο Πλαστικών Συσκευασιών του Πέρκιν, για παράδειγμα,

ή έγιναν τηλεφωνητές στις Ασφάλειες Κοινής Ωφέλειας, στη Χρηματοπιστηριακή Εταιρεία, γέμιζαν τα ράφια του Στάφκο ή ξεναγούσαν κόσμο στο Μεγάλο Μουσείο Βιομηχανικής Κληρονομιάς (ειδικά εκθέματα: Εξαιρετικά Καράβια Κατασκευασμένα στο Ναυπηγείο του Σίμσον Από Πάρα Πολύ Παλιά). Κάποιοι από τους πρώην εργάτες των ναυπηγείων έγιναν σκυθρωποί και περιπλανιόνταν στους δρόμους όλη μέρα σέρνοντας τα πόδια τους ή στέκονταν στις γωνίες των δρόμων χωρίς να κάνουν τίποτα ή αρρώσταιναν κι άρχιζαν σταδιακά ν' αποσύρονται διακριτικά. Κάτι λίγοι το έριξαν στο ποτό, κι ακόμα λιγότεροι στράφηκαν στην παρανομία και δυο από αυτούς κατέληξαν στη φυλακή. Αλλά κάποιοι άλλοι, σαν τον θείο του Σταν, τον κύριο Έρνεστ Ποτς, είχαν μεγάλα, πολύ μεγάλα σχέδια.

Δυο μήνες αφότου τον πέταξαν έξω από του Σίμσον, ο Έρνι στεκόταν μια μέρα με τον Σταν και την Άννι στην όχθη του ποταμού. Έβλεπαν τους γερανούς και τις αποθήκες να κατεδαφίζονται. Τους φράχτες και τους τοίχους να κομματιάζονται. Συντρίμμια παντού τριγύρω τους. Οι αποβάθρες και οι κυματοθραύστες ξηλώνονταν. Ο αέρας δονείτο από τον σαματά του ξηλώματος, των σπασμάτων, των χτυπημάτων και των καταστροφών. Η γη έτρεμε και σειόταν κάτω από τα πόδια τους. Και τα κύματα στο ποτάμι είχαν αγριέψει για τα καλά και στροβιλίζονταν ανεξέλεγκτα. Ο αέρας που ερ-

χόταν από τη μακρινή θάλασσα μαστίγωνε τα κορμιά τους. Γλάροι σκούζανε λες και πρώτη τους φορά έβλεπαν κάτι τέτοιο.

Ο Έρνι επί εβδομάδες ούρλιαζε, μούγκριζε και βογκούσε. Τώρα αναστέναξε, γρύλισε, έβρισε κι έφτυσε.

«Ο κόσμος τρελάθηκε!» ούρλιαξε στον αέρα. «Παλάβωσε εντελώς!» Χτύπησε θυμωμένα τα πόδια του στο έδαφος. Κούνησε απειλητικά τις γροθιές του στον ουρανό. «Αλλά δεν πρόκειται να με νικήσετε!» στρίγκλισε. «Όχι, δεν πρόκειται να πάρετε ό,τι καλύτερο έχει ο Έρνεστ Πιτς!»

Κοίταξε πέρα από το παλιό ναυπηγείο, εκεί που το ποτάμι χυνόταν στη θάλασσα κι εκείνη λαμπύριζε σαν ατόφιο ασήμι. Ένα αλιευτικό καϊκι εμφανίστηκε ξαφνικά. Ένα κόκκινο, όμορφο πλοιάριο που το είχε ζώσει από παντού ένα κοπάδι λευκών γλάρων. Ήταν πραγματικά χαριτωμένο έτσι όπως χοροπηδούσε στην παλίρροια λουσμένο στη λιακάδα. Έμοιαζε με οπτασία. Σαν να είχε ξεπηδήσει από κάποιο όνειρο. Σαν δώρο, σαν υπέροχη υπόσχεση. Το αλιευτικό καϊκι ήρθε και σταμάτησε στην Προκυμαία της Ψαραγοράς. Άρχισαν να ξεφορτώνουν ένα δίχτυ βαρύ από το φορτίο, γεμάτο όμορφα ασημένια ψάρια. Ο Έρνι κοίταξε τα ψάρια, και ξαφνικά ξεκαθάρισαν τα πάντα μέσα του.

«Εδώ μπροστά μας είναι η απάντηση!» φώναξε.

«Ποια απάντηση;» τον ρώτησε η Άννι.

«Σε ποια ερώτηση;» τον ρώτησε κι ο Σταν.

Αλλά ήταν πια αργά. Ο Έρνι είχε ήδη φύγει. Είχε γίνει καπνός κι είχε φτάσει σε χρόνο μηδέν στην αποβάθρα, όπου αγόρασε δυο κιλά σαρδέλες. Σε χρόνο μηδέν επίσης γύρισε στο σπίτι κι έβαλε τις σαρδέλες να βράσουν. Πήρε το καρότσι του και επέστρεψε πάλι σε χρόνο μηδέν στην όχθη του ποταμού, εκεί που στέκονταν ακόμη η Άννι και ο Σταν. Φόρτωσε το καρότσι του με μερικά φύλλα από άχρηστα μέταλλα.

Η Άννι και ο Σταν βιάδιζαν γρήγορα στο πλάι του ενώ αυτός ταλαντευόταν σπρώχνοντας το καρότσι του καθώς γυρνούσε σπίτι μαζί τους.

«Τι ετοιμάζεις να κάνεις, Έρνι;» τον ρώτησε η Άννι.

«Αλήθεια, τι ετοιμάζεις να κάνεις, θείε Έρνι;» τον ρώτησε κι ο Σταν.

Ο Έρνι τούς έκλεισε μόνο το μάτι. Ξεφόρτωσε στον κήπο τα μέταλλα από το καρότσι. Άνοιξε την εργαλειοθήκη του, έβγαλε τον κόφτη του, τη συσκευή οξυγονοκόλλησής του, τις τανάλιες του και τα σφυριά του, και στρώθηκε στη δουλειά κόβοντας τα μεταλλικά φύλλα, οξυγονοκολλώντας τα και σφυρηλατώντας τα μέχρι να τους δώσει κυλινδρικό σχήμα και καμπύλες.

«Τι φτιάχνεις εκεί, Έρνι;» τον ξαναρώτησε η Άννι.

«Τι κάνεις εκεί πέρα, θείε Έρνι;» τον ξαναρώτησε ο Σταν.

Ο Έρνι έσπρωξε προς τα πάνω τη μάσκα της οξυγο-

νοκόλλησης. Χαμογέλασε. Τους έκλεισε πάλι το μάτι. «Αλλάζω τον κόσμο!» τους είπε. Και κατέβασε πάλι τη μάσκα.

Μισή ώρα αργότερα, είχε φτιάξει την πρώτη του κονσέρβα. Ήταν βαριά, χοντροφτιαγμένη, σκουριασμένη και παραμορφωμένη, αλλά ήταν σίγουρα μια κονσέρβα. Μισή ώρα ύστερα από αυτό, οι βρασμένες

σαρδέλες που είχαν γίνει πια πολτός στριμώχνονταν μέσα σ' αυτήν κι από πάνω οξυγονοκολλήθηκε κι ένα καπάκι. Ο Έρνι έγραψε πρόχειρα πάνω στην κονσέρβα μ' έναν μαρκαδόρο: *Σαρδέλες ΠΟΤΣ*.

Έριξε μερικές μπουνιές στον αέρα. Χόρευε και λιγάκι. «Αυτό ήταν!» δήλωσε.

Η Άννι και ο Σταν περιεργάστηκαν την κονσέρβα. Κοίταξαν τα γουρλωμένα μάτια του Έρνι. Κι εκείνα τους ανταπέδωσαν το βλέμμα.

«Έχω ακόμη μακρύ δρόμο», τους είπε ο Έρνι, «αλλά είναι απολύτως και κατηγορηματικά ξεκάθαρο πως το πράγμα δουλεύει».

Ξερόβηξε. «Το μέλλον αυτής της οικογένειας», ανακοίνωσε, «θα είναι τα ψάρια σε κονσέρβα!»

Κι αυτή ήταν η αρχή του μεγάλου εγχειρήματος του Έρνι: οι Εκπληκτικές Σαρδέλες του Ποτς· τα Υπέροχα Σκουμπριά του Ποτς· και οι Εξαιρετικές Ρέγγες του Ποτς.

ΔΥΟ

Ο Έρνι οξυγονοκολλούσε μέταλλα, τα σφυροκοπούσε, τους κάρφωνε πρόκες, άνοιγε τρύπες με το τρυπάνι και τα βίδωνε. Σήκωνε πατώματα και γκρέμιζε τοίχους. Κατασκεύασε ένα δίκτυο σωληνώσεων και αγωγών, υδατοφράχτες και αποχετεύσεις. Συνέδεσε καλώδια με διακόπτες και με διακόπτες ασφαλείας. Τα μηχανήματά του μεγάλωναν και μεγάλωναν και μεγάλωναν κάθε μέρα που περνούσε, μέχρι που κατέλαβαν κάθε διάδρομο και κάθε δωμάτιο του σπιτιού. Σωλήνες και καλώδια περνούσαν κάτω από τα πατώματα μέσα από τους τοίχους. Το σπίτι παλλόταν από τον θόρυβο των μηχανών, από τον ήχο των μαχαιριών, από το σφύριγμα και το βουητό των ηλεκτρικών πριονιών, από την ορμητική ροή του νερού που ελευθερωνόταν από τους υδατοφράχτες, από τον κοχλασμό του νερού που έβραζε στα καζάνια. Και από τις γεμάτες έξαψη κραυγές του Έρνι.

«Δουλέψτε γρηγορότερα! Δουλέψτε πιο σκληρά! Αχ, υπέροχες μηχανές μου! Αχ, πόσο τις αγαπώ! Ψάρια ψάρια ψάρια ΨΑΡΙΑ! Μηχανή μηχανή μηχανή ΜΗΧΑΝΗ!»

Κάθε πρωί, φορτηγά κουβαλούσαν κουβάδες γεμάτους ψάρια στην μπροστινή πόρτα. Κάθε απόγευμα φορτηγά φόρτωναν καφάσια με κονσερβαρισμένα ψάρια από την πίσω πόρτα. Η επιχείρηση αναπτυσσόταν ραγδαία. Χρήματα συνέρρεαν. Ο Έρνι δεν ήταν πια ένας πρώην εργάτης ναυπηγείου που μοχθούσε για το μεροκάματο. Ήταν επιχειρηματίας. Η αυτοκρατορία του αναπτυσσόταν σαν ζωντανός οργανισμός.

Κάθε βράδυ, ο Σταν κοιμόταν στο ντουλάπι του και ο Έρνι και η Άννι κοιμόνταν κάτω από μια τεράστια μηχανή για ξεντέρισμα.

Το επόμενο πρωί στις έξι ακριβώς, θα χτυπούσε το ξυπνητήρι.

NTPIN NTPIN NTPIN NTPIN NTPIN NTPIN!!!

Και ευθύς αμέσως μια μπουρού έσκουζε:

ΟΥΟΥ-ΟΥΟΥ-ΟΥΟΥ-ΟΥΟΥ!!!

Και ευθύς αμέσως ένας δίσκος έπαιζε:

ΚΑΛΗΜΕΡΑ-ΞΥΠΝΗΣΤΕ!!! ΚΑΛΗΜΕΡΑ-ΞΥΠΝΗΣΤΕ!!!

Και ευθύς αμέσως ο Έρνι ούρλιαζε:

«ΩΡΑ ΝΑ ΣΗΚΩΘΕΙΤΕ! ΦΤΑΝΕΙ Ο ΥΠΙΝΟΣ! ΕΙΝΑΙ ΚΙΟΛΑΣ ΕΞΙ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΑΚΟΜΗ ΚΟΙΜΑΣΤΕ! ΩΡΑ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ!»

Όταν άκουγε την Άννι να στενάζει ή τον Σταν να μουρμουρίζει, ο Έρνι είχε ήδη έτοιμη την απάντηση:

«ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΜΑΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ! ΓΙΑ ΤΟ ΚΑ-

**ΔΟ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ! ΑΝΤΕ ΔΟΠΙΟΝ, ΣΗ-
ΚΩΘΕΙΤΕ! ΕΙΝΑΙ ΚΙΟΛΑΣ ΕΞΙ, ΩΡΑ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ!»**

Αλλά κάποιο πρωί η Άννι τού είπε: «Για βάστα, Έρνι».

«Τι είναι αυτό που ξεφούρνισες πάλι; Άκουσα καλά ή με γελούν τ' αυτιά μου; Είπες: “Για βάστα, Έρνι”;»

«Εννοούσα χαλάρωσε λιγάκι. Έστω μόνο για σή-
μερα».

Ο Έρνι ήταν ήδη υπ' ατμόν. Είχε φορέσει τα γάντια του. Κρατούσε τον ψαλιδοκόφτη του και κουδούνιζε τα κλειδιά του, και το μυαλό του είχε γεμίσει ψάρια που κολυμπούσαν και χόρευαν και γλιστρούσαν μέσα σε αυτό.

«Έρνι!» τσίριξε η Άννι. «Χαλάρωσε έστω μόνο για σήμερα!»

«Και τι το τόσο αναθεματισμένα ξεχωριστό έχει, παρακαλώ, τούτη η μέρα;»

«Δε σου περνάει από το μυαλό, έτσι δεν είναι;» του είπε η Άννι.

«Μα την αλήθεια, δε σε καταλαβαίνω».

Εκείνη τράβηξε έναν φάκελο κάτω από το μαξιλάρι της και τον ανέμισε προς το μέρος του. «Στ' αλήθεια δε θυμάσαι; Σήμερα είναι τα γενέθλια του Σταν».

«Τι μου λες;» είπε ο Έρνι. «Α, βέβαια! Δίκιο έχεις. Σήμερα είναι τα γενέθλιά του». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Και τι μ' αυτό;»

«Να του φερθείς όπως πρέπει. Να του ετοιμάσουμε μια γιορτή για τα γενέθλιά του».

«Τι εννοείς όταν λες γιορτή;» είπε κατσουφιάζοντας. «Δε σε καταλαβαίνω, πραγματικά δε σε καταλαβαίνω».

«Αυτό που λέω είναι δώρα και πάρτι και γέλια και να του τραγουδήσουμε: “Να ζήσεις, Σταν, και χρόνια πολλά” και... κυρίως, να τον απαλλάξουμε από τον μπελά με τις σαρδέλες και τις κονσέρβες τους για σήμερα!»

«Με τις *σαρδέλες και τις κονσέρβες τους*; Θα πρέπει να το βάλεις καλά στο μυαλό σου πως οι σαρδέλες είναι για μας πηγή ζωής, κυρά μου! Θα πρέπει να το βάλεις καλά στο μυαλό σου αυτό...»

«Κι εγώ θέλω να το βάλεις καλά στο μυαλό σου πως, αν δε φερθείς όμορφα στον ανιψιό σου σήμερα, η γυναίκα σου θα κατέβει σε απεργία!»

Ο Έρνι έκανε πίσω φοβισμένος.

«Τώρα σώπασε», του είπε η Άννι. Σηκώθηκε και, περπατώντας στις μύτες των ποδιών της, πήγε στο ντουλάπι του Σταν. «Καλημέρα, γιε μου», του ψιθύρισε.

Ο Σταν άρπαξε αμέσως τα ρούχα της δουλειάς. «Συγγνώμη!» της είπε. «Άργησα, ε; Θα έπρεπε να είμαι ήδη στο πόδι; Είναι ώρα να ξεκινήσω δουλειά;»

Αλλά η Άννι τον αγκάλιασε. «Ευτυχισμένα γενέθλια, Σταν!» του είπε.

Το αγόρι έδειχνε έκπληκτο. «Τι;» είπε. «Είναι τα γενέθλιά μου;»

«Φυσικά», του απάντησε η Άννι. «Καλά, δεν το ήξερες;»

Ο Σταν συλλογίστηκε για λίγο. Ύστερα είπε: «Θυμάμαι πως μου πέρασε από το μυαλό πως ίσως και να ήταν... Αλλά κανείς δε μου είπε τίποτα, γι' αυτό πίστεψα πως μάλλον λάθος είχα σκεφτεί. Ή πως ίσως να το είχατε ξεχάσει».

«Αχ, Σταν», είπε η Άννι. «Πίστεψες πως θα μπορούσαμε να είχαμε ξεχάσει τα γενέθλιά σου; Τα θυμόμαστε πάντα. Έτσι δεν είναι, Έρνι;»

Ο Έρνι ξερόβηξε κι έδωσε μια ψαλιδιά στον αέρα. «Και βέβαια τα θυμόμαστε», είπε. Προσπάθησε να χαμογελάσει καθώς στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας του ντουλαπιού. «Χρόνια πολλά, παλικάρι μου! Χιλιόχρονος να γίνεις! Χα χα χα χα χα χα χα! Άντε λοιπόν. Τι κάθεσαι και δεν του δίνεις την κάρτα του».

Η Άννι έδωσε στον Σταν τον φάκελο. Ο Σταν έβγαλε την κάρτα. Απ' έξω ήταν η εικόνα ενός ιστοφόρου και μέσα έκρυβε ένα μήνυμα.

«Αχ, σας ευχαριστώ!» φώναξε ο Σταν. «Σας ευχαριστώ. Είναι η καλύτερη κάρτα που πήρα ποτέ!»

«Ακριβώς!» είπε ο Έρνι. «Κι ας τελειώνουμε πια με αυτή την ιστορία. Υπάρχουν ψάρια που περιμένουν να κονσερβοποιηθούν!» Έκανε μεταβολή κι επέστρεψε στους κουβάδες του που ήταν φίσκα στα ψάρια και στις υπέροχες μηχανές του.

«Τι βλάκας!» είπε η Άννι. «Προτείνω να τον αφήσουμε ν' ασχοληθεί με τα ψάρια του ενώ εμείς θα απολαμβάνουμε ένα όμορφο πρωινό, τι λες;»

Άνοιξε μια τσάντα από αυτές που χρησιμοποιούν οι νοικοκυρές για τα ψώνια τους κι έβγαλε από μέσα κάτι κουτιά απ' αυτά που μόλις τ' ανοίξεις πετάγεται ένα ανθρωπάκι, σοκολάτες και μια μεγάλη σακούλα γεμάτη καραμέλες. Άρχισαν να χαζογελάνε κι έπεσαν με τα μούτρα σ' όλα αυτά τα καλούδια. Κάθε λίγο και λιγάκι ο Έρνι έσκουζε: **«ΠΟΥ ΧΑΖΕΥΕΤΕ; ΩΡΑ ΝΑ ΠΙΑΣΕΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ! ΠΑΨΤΕ ΝΑ ΤΕΜΠΕΛΙΑΖΕΤΕ! ΠΙΑΣΤΕ ΑΜΕΣΩΣ ΔΟΥΛΕΙΑ!»**

Αλλά η Άννι το μόνο που είπε στον Σταν ήταν: «Μη δίνεις σημασία», κι όταν είχαν ανοίξει όλα τα κουτιά και είχαν φάει όλες τις σοκολάτες κι όλες τις καραμέλες, του είπε: «Και τώρα, Σταν. Ήρθε η ώρα για το κέρασμά σου. Απλώς περίμενε εδώ».

«Ψάρια ψάρια ψάρια ψάρια!
ΨΑΡΙΑ ΨΑΡΙΑ ΨΑΡΙΑ ΨΑΡΙΑ!»

Ψάρια σε κουβάδες και ψάρια σε κασόνια!»

Όταν εξαφανίζονται όλες οι δουλειές στις αποβάθρες, ο Έρνι, ο θεός του Σταν, αναπτύσσει μια ασυνήθιστη έλξη για τα κονσερβαρισμένα ψάρια. Μέσα σε μια νύχτα, η ζωή στο νούμερο 69 της Προκυμαίας της Ψαραγοράς παραδίνεται στην τρέλα. Μια τρέλα όμως που έχει και τις σκοτεινές της πλευρές, κι έτσι, όταν η μονομανία του θείου Έρνι παίρνει απροσδόκητα απάνθρωπη μορφή, ο Σταν αναγκάζεται να φύγει.

Ενόσω εκείνος ταξιδεύει μακριά από τη μόνη ζωή που ήξερε, εμείς ανανεβούμε προς το φεγγάρι και τ' άστρα, κι ως κοιτάζουμε από κει ψηλά τη Γη, ως παρακολουθήσουμε τον Σταν να συναντάει τον πασίγνωστο Πάντσο Πιρέλι, έναν άνθρωπο-μύθο, έναν μεγαλοφυή γνώστη της φύσης των ψαριών, έναν παράτολμο άντρα που κολυμπάει με τα πιράνχας. Και ίσως είναι πια ώρα να δούμε αν κι ο Σταν είναι εξίσου τολμηρός ώστε να βουτήξει στα παραγμένα νερά και να έρθει αντιμέτωπος με το πεπρωμένο του.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-618-01-0528-5

9 786180 105285

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13581

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η